

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: RIMERIER UNDER VEJS

Citation: Claussen, Sophus: "RIMERIER UNDER VEJS", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* ;, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen11val-shoot-workid69857.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

RIMERIER UNDER VEJS

Nær *Bois de Boulogne* ej Vogn at finde,
ingen Droskelygte i Mørket at se,
intet Bud til Paris! . . . Kun et sjællandsk Minde:

Kun Lys i en pyntelig, landlig Kafé
med Savsmuld paa Gulvet, med Voksdug paa Bænken,
mens den rastløse Husmo'r staar tavs bagved Skænken
og sælger en Gæst efter Vægt lidt Tobak,
hører sagtmødig paa Nabokvindens Snak,
hvis Patteglut gramser begærlig om Brystet
og finder sin Næring, guddommelig trøstet.

Det var i den landlige, tyste Kafé,
hvor jeg blev i den inderste Stue bænket,
min sorte Kaffe i Glasset skænket,
at jeg først fandt mig vel i den fremmede Tunge,
hørte en Moder, som pludred med sin Unge;
mens hvilende trygt som en mødig Helt
jeg saa mig omkring.

Og velkendt som Sproget
fandt jeg i Krostuen øjeblikbroget,
med flygtige Penselsstrøg, Felt ved Felt: -
Vækdekorationer paa Trods af Fornuften,
Teglhængte Tinder, Svaler i Luften,
en Kirketop gemt bag et Rosenstakit!

En Verden i Blegrødt, i Grønt og i Hvidt
som Roskilde-Roser, sjællandske Bøge,
som Duernes Kurren paa Taget i Køge.
154 Det var nær Paris i en Forstads Kafé,
der var slig en nordisk Uskyld at sé:
et skyndsomt Staahej gennem tyve Felter
af Isbjørne, Skibbrud og Bølger, som vælter.
Mod en gulmalet Maane med Ansigt paa
en Kat krummer Ryg paa et Tag i det Blaa,
mens forneden en Pjerrot, hvidklædt og bitter,
piner sin elskovsvemodige Zither.

Fra Felt til Felt, over Sten, over Stok -
en Kunst, som er ung og forfløjen nok!
Men jeg føler i Panden et Værk og en Pine:
disse svimlende Blomster, disse Hvaler med Luffer,
det er som at se sine gamle Skuffer,
hvori man har hengemt en Fortids Rest,
fra den Gang man knælte med værdig Mine,
Cigar i Munden og Mandoline,
da selv man besang sligt et Land og dets Kvinder,
de Roser, de plukker, de Hoser, de binder,
og udvalgte Een som fornemst og bedst:
Mer stram i sit Snørelivs Rosengelænder
end Libanons Taarn, der mod Syrien vender.

Ja de Franskmænd kan le, som ej kender - de Gøge! -
en Rose fra Roskilde, Due fra Køge!
O, hvidklædte Pjerrot, svævende Svaler,
o, graasorte Kat, som med Maanen taler,
o, Klokketaarn med dit Rosenstakit!
I, som sletikke véd, hvordan jeg har stridt
(mit skamfulde Inderste brænder endnu)

med at skabe Fornuft af det Gøgl til en Sou,
jeg vil gi'e Jer til Deling en sjællandsk Rigsdaler,
kan I gøgle saa groft, at I skaffer mig kvit
for at huske min Fortid i Blegrødt og Hvidt
og Skyblaat og Murgraat og alt det